

Vojna v Vietnamu se nadaljuje, toda solidarnost z vietnamskim ljudstvom se vedno bolj širi

Politični poraz Američanov

Osnovno dejstvo, ki ga Američani pozabljajo, ko se zapletajo v sedanji spopad, ni samo to, da jim manjka (kakor na Kubi) podpora množic, ki jih hočejo domnevno osvoboditi. Je še dejstvo, da tistim, kateri se jim upirajo, dajejo politične dokaze, ki jih le-ti najbolj potrebujejo za krepitev narodne zavesti (ki jo Američani sami zbujaajo v njih), in da se borijo v okoliščinah, ugodnih za njihove revolucionarne namene. Očitno je bilo Vietkongu do tega, da Američani napadejo Vietnam in s tem prekršijo mednarodne sporazume ter da se boja udeležijo številne ameriške čete. Ameriški napadi okrog Hanoia zadoščajo za dokaz političnega poraza predpustne drhali generalov in polkovnikov saigonskega režima. In vojaški poraz tega lažnega režima je ravno tako jasno dokazan z dejstvom, da prav Američani skrbijo za obrambo Saigona.

Ravno tako Američani — in samo oni — nosijo odgovornost, da drobijo v prah vasi, tovarne in prometna sredstva (v tovrstni vojni se ni mogoče omejiti na podrobnosti) in da preprečujejo dovoz živil. Čim bolj se ti načrti posrečijo, tem bolj jim je prebivavstvo sovražno in tem bolj se mobilizira proti ameriškim osvajavcem in njihovim hlapcem.

S podobnimi sredstvi so skušali Japonci pomagati Severni Kitajski, da bi se »razcvetela« v »veliko območje blagostanja«. Uspeh: od leta 1937 do 1945 so kitajske komunistične čete narasle od 40.000 na več ko milijon mož — opremljenih z orožjem, ki so ga odvzele napadavcem ali vojakom vlade v njihovi službi. V tistem času so bili komunisti blokirani za hrbtno od nacionalističnih sil, niso imeli zunanjih zaveznikov.

Kako je mogoče, da Američani niso nikoli upoštevali te izkušnje? Vietnamski revolucionarni so v veliko ugodnejšem političnem položaju, kakor so bili kitajski komunisti leta 1937. Postopoma lahko zedinijo v odpor skoraj celotno deželo v sveti vojni za neodvisnost. Za ta boj lahko računajo na rezervno 30 milijonov ljudi.

Ali si Američani lahko zagotovijo »trden položaj«, vreden tega imena, ko se omejujejo na to, da imajo v rokah skromno vietnamsko oporišče, ki ga branijo iz zraka in od tal z ogromno premočjo orožja? Če bi to storili, bi to omogočilo Osvobodilni fronti, da bi bolj in bolj postajala pobudnica vojaških operacij in da bi si še

bolj zagotovila svoj politični nadzor nad deželo. Severni in Južni Vietnam bi skupaj lahko imela pod orožjem pol milijona rednih vojakov in vsaj toliko oboroženih partizanov, ki bi se svobodno premikali: tedaj bi lahko popolnoma sovražni deželi vsak previden Američan slutil v vsakem kmetu svojega dejanskega morivca.

Če se mora, kakor pravijo izvedenci, redna vojska, oprta na velika središča, boriti v razmerju deset proti ena, da lahko zmaga v vojni, v kateri nastopajo edinole gverilci, koliko vojakov bo morala postaviti v bojni red, ko partizane podpira disciplinirana redna vojska, ki se neprestano premika in nastopa na nejasno začrtani fronti v vedno neodločnih bitkah?

(Povzeto iz sestavka, ki ga je za »Le Nouvel Observateur« napisal Edgar Snow)

Ngujen Van Troi, narodni heroj, ustreljen v Saigonu. V njegovem imenu poteka boj letošnjega leta

Nemška legija v Južnem Vietnamu? Izjava zahodnonemških izobražencev

Zahodnonemška vlada je pred kratkim sporočila, da bo poslala v Južni Vietnam ladjo »Helgoland«, ki jo bodo preuredili v bolnišnico. Ta vest je povzročila presenečenje v Zahodni Nemčiji in razburjenje v drugih deželah. Zato je zunanji minister Schroeder v bonnskem parlamentu pojasnil, da gre za »humanitarni program pomoči«.

Toda kaže, da bomska vlada nima tako čiste vesti kot bi hotel prikazati minister Schroeder. Že dalj časa se namreč širijo vesti, da se pod ameriško zastavo v Južnem Vietnam bojujejo tudi nemški vojniki. Zadnje dni preteklega decembra je japonski tisk objavil vest, da je Zahodna Nemčija poslala v Vietnam prve vojaške enote in da so mnogi nemški vojaki že padli v spopadih s partizani. Tedaj je tudi radio Demokratične republike Vietnam poročal, da zahodnonemška vlada aktivno podpira ameriške agresorje in njihove pomagače, in to ne le na gospodarskem in političnem področju, marveč tudi z vojaško silo.

Približno tedaj je veliki francoski list »Le Monde«, v sestavku, ki ga je poslal njegov dopisnik iz Bonna, med drugim zapisal: »Ni nemogoče, da se je določeno število nemških vojakov povsem na zasebni osnovi vpisalo v ameriško vojsko ter odšlo na južnovietnamska bojišča. Isti list je poročal tudi, da je bil preteklo jesen razpisani nekakšen »natečaj« ter da so bila zadevna pojasnila objavljena na razglasnih deskah v vojašnicah. Iste dni, ko je »Le Monde« objavil to vest, je neki nemški oficir poročal, da je med piloti, ki se bojujejo v Južnem Vietnamu tudi 120 zahodnonemških pilotov. Ti piloti naj bi prišli iz vrst bivših zahodnonemških vojakov letalcev in da so »prostovoljno« vstopili v ameriško vojsko.

Tudi ameriški list »Time« je svojčas poročal, da je v Južnem Vietnamu nekaj zahodnonemških vojakov. Zahodnonemška vlada je kasneje pojasnila, da gre za »civilne strokovnjake, ki pomagajo pri razvoju«.

Govori se, da se v Vietnamu bojuje celo neka zahodnonemška »divizija Vietnam«, podobna zloglasni legiji »Kondor«, ki se je udeležila Španske državljanske vojne. Te govorice so postale toliko bolj utemeljene po vrnitvi nekega zahodnonemškega letalca in Vietnamu. Ta letalec — imenuje se Manfred Kinast — je potrdil, da obstaja »vietnamska legija« in da je v Vietnamu precej Nemcev, ki so se v ameriških prostojankah izurili za bojevanje v džungli. Omenjeni nemški letalec je tudi povedal, da je v legiji, ki ima ameriške inštruktorje, inkvizitorska disciplina, da je član legije za vsak prekršek strogo kaznovan, in da v legiji poučujejo metode psihološke vojne in načine ubijanja.

Še nekaj dejstev govori o več ali manj direktni udeležbi Zahodne Nemčije v Vietnamu:

V poročilu, ki je bilo objavljeno po sestanku predstavnikov zahodnonemškega vojnega ministrstva s predstavniki ameriške vojske (spomladi 1965) je med drugim rečeno: »Obramba svobodnega sveta

je nedeljiva. Skupno varnost je treba skupno braniti, ne glede kjer koli je ogrožena«. 3. septembra lani sta kancler Erhard in podtajnik ameriškega državnega tajništva izjavila, da »bosta Zahodna Nemčija in ZDA tesno sodelovali v vietnamski vojni; ameriški predsednik Johnson pa se je novembra lani javno zahvalil Erhardu za podporo, ki jo Zahodna Nemčija nudi v boju proti komunistom v Vietnamu«.

Toda medtem, ko se vse to dogaja in ko zahodnonemški zvezni kancler Erhard zagotavlja, da nemški narod soglaša z ameriško politiko v Vietnamu, se je v Zahodni Nemčiji oglasilo 128 pisateljev, pesnikov, znanstvenikov, profesorjev in novinarjev ter obsodilo moralno in finančno podporo zahodnonemške vlade ameriški politiki v Vietnamu.

List »Tagebuch« je v svoji prvi letošnji številki objavil naslednjo izjavo z imeni njenih podpisnikov: »Kacler Erhard ponovno zagotavlja ameriški vladi, da nemški

(Nadaljevanje na 4. strani)

Industrija v Nemški demokratični republiki

Industrija v Nemški demokratični republiki je proizvedla lani v primerjavi z letom 1964 za šest odstotkov blaga več, kakor je bilo določeno v planu. Povečala se je zlasti proizvodnja v kemijski industriji in sicer za 9,5 odst. V planu za leto 1966 je predvideno, da bo ta gospodarska panoga popolnoma izkoristila vse svoje zmogljivosti, kar pomeni, da se bo proizvodnja še bolj povečala. Kmetijska proizvodnja se je lani povečala v primerjavi z letom 1964 za 8,5 odstotka. Investicije so lani znašale 19,6 milijarde mark, kar je za 7,5 odstotka več kot predlanskim. Blagovna izmenjava s tujino pa se je lani povečala za okrog pet odstotkov.

Razvoj kemijske industrije na Poljskem

Na Poljskem gradijo okrog 140 kemičnih tovarn. V prihodnjih letih se bo proizvodnja kemijske industrije več ko podvojila. Po načrtih naj bi se ta industrijska panoga povzpela na eno prvih mest v poljskem gospodarstvu. Po zmogljivosti svoje kemijske industrije je Poljska na sedmem mestu v Evropi. Razen industrije elektro-strojne industrije in kmetijstva zavzema kemijska industrija najvažnejše mesto v osnutku novega petletnega načrta. Poseben poudarek je na razvoju proizvodnje umetnih gnojil, sintetičnih vlaken, plastičnih snovi in farmacevtski izdelkov. Med najvažnejše investicijske objekte v tej panogi spadajo petrolejsko-kemijski kombinat v Plocku pri Varšavi.

Resnica in laž

Casopisi vsega sveta so se razpisali o formalnih predlogih ZDA za začetek pogajanj, ki naj bi privedla do rešitve vietnamskega vprašanja.

V veliki meri je k temu pomagalo dejstvo, da se je čutila potreba obrambe ameriške dejavnosti zaradi osamljenosti, v kateri se ZDA nahajajo v tej svoji kriminalni vojni. Psihološko je bilo treba zvrniti na partizane krivdo vojne. V tem smislu je bilo celo skovano lepo ime diplomatski akciji: »Ofenziva miru«.

Resnica pa je le ena: ZDA zahtevajo, da Vietnam sprejme njihovo pojmovanje miroljubnega sožitja, ki naj bi temeljil na »statusu quo«, oz. na zamrznjenju družbene dinamike, zanikanju svobode in gospodarski odvisnosti. Ta smisel ima geslo: »Pogajanja brez predhodnih pogojev«, ki pomeni: »Pogajanja pod pogojem, da se sprejme naša prisotnost tu, da se ne preneha z rododomorom, napalmom, požigi in klanji...«. Amerikanci trde celo, da sprejemajo kot osnovo za pogajanja ženevske sporazume o Vietnamu iz leta 1954. Da je to ostudna laž, ki je v protislovju z vso dejavnostjo ZDA, dokazuje ta delni ponatis bistvenih točk ženevskih sporazumov, ki so predpogoj, ki ga postavlja vietnamska OF in potrjuje severnovietnamska vlada.

Čl. 3: »... demokracijo bodo zagotovile splošne in tajne volitve, ki se bodo v skladu z ustavo vsakega dela vršile v letu 1955.«

K temu je rekel tedaj Harriman: »Nemogoče, ker bi Ho Či Minh gotovo zmagal.« 1956 pa je »demokracijo« kandidiral Ngo Ding Diem, ki je zmagal na volitvah, ki se jih je udeležilo približno 400.000 ljudi od skupno 14 milijonov preb.

Čl. 4: »Prepovedan je vstop v to deželo tujim četam in drugemu vojaškemu materialu, prepovedano je tudi pošiljanje orožja in municije.«

V resnici pa je že od vsega začetka bil v Vietnamu MAAG, ameriški organ vojaške pomoči, ki je že prej pomagal Francozom v kolonialni vojni in ki je po njihovem odhodu ostal ter izkoristil svoj položaj za začetek pustolovščine, ki se danes nadaljuje. Pravijo tudi, da je Sev. Vietnam kršil sporazume s tem, da je poslal orožje na Jug. To izključuje sam Cabot Lodge, ki je nekaj časa od tega priznal, da je večina partizanskega orožja iztrganega iz rok Amerikancev ali prinešenega od južnovietnamskih dezertirjev. Nasprotno, Sev. Vietnam in OF še danes, kljub prisotnosti Amerikancev, Korejcev, Novozelancev in Avstralcev, zavračata ponudbo po odpošiljanju prostovoljcev, ker bi se s tem kršili ženevski dogovori, ki so vsaj zanje »sacra lex«.

Čl. 4: »Ne smejo se postaviti v deželi tuje baze...«.

Da Nang, naprimer.

Čl. 7: »Da se doseže (...) teritorialna celovitost Vietnama se bodo julija 1956 vršile splošne volitve.«

Tem se je po ameriškem nasvetu odpovedal diktator Ngo Ding Diem, ki so ga spet po ameriškem nasvetu pred nekaj leti zaklali.

Če znova preberemo te osnovne točke, vidimo, da je nemogoče predlog ZDA, ki trdi, da morajo pogajanja sloniti na teh dogovorih, hkrati pa zavračata predpogoj ustavitve ognja in pripravljenosti na odhod, v skladu z ženevskimi dogovori, še več, zatruje, da ne bodo zapustili »vietnamske vlade« v tiski. Vlada je v južnem delu že dvajsetkrat padla pod raznimi državnimi udari. Ali more sploh koga predstavljati? Vietnamskega ljudstva gotovo ne.

Grškim oblastem je tudi nedolžna popevka nevarna

Grška policija je prepovedala, da bi na »radio« radiu preovajali dela popularnega skladatelja Teodorakisa. Razlog? Teodorakis je poslanec levičarske stranke EDA in vodja mladinske organizacije, ki si je nadela ime po v Solunu ubitem poslancu Lambrakis.

Podoben ukrep je naperjen proti skladatelju Hadžidakisu, čigar plošče so vzeli iz prometa. Toda ta skladatelj ni levičar. Zamerili so mu le to, da je komponiral na besedilo iz pesnitve Krvava stavba španskega pesnika Garcie Lorca, katerega je ukazal fašist Franco že prve dni državljanske vojne v Španiji ustreliti.

Trst

Kaj se skriva za razbijaškim delom „Odbora“?

V zadnjem času so se v zvezi z razlastitvami za naftovod Trst-Bavarska pojavile vznemirljive govorice, ki jih potrjujejo nekatera vznemirljiva dejstva. Kot je znano, se je vse začelo proti koncu 1964, ko se začeli postopki za razlastitev obširne površine dolinskih zemljišč. Zaradi trpkih izkušenj, ki so jih naši kmetje imeli v preteklosti z razlastitvami za industrijsko pristanišče, so prizadeti lastniki ustanovili konzorcij, ki naj bi jih kolektivno zastopal pri akciji za obrambo njihovih kolektivnih in individualnih interesov. Nekaj časa zatem se je nenadoma pojavil poleg konzorcija tudi neki «Odbor za pomoč razlaščenecem», kar je prav gotovo pomenilo cepiti sile prizadetih na dvojce in zmanjšati njihovo obrambno moč pred oblastmi in družbami, ki so se z razlaščenjem bavile.

To pa ne bi bilo tako hudo, če se ne bi bil «odbor» že takoj v začetku karakteriziral kot izraz določene politične skupine, t. j. Slovenske skupnosti, saj so bile vodilne osebnosti odbora istočasno tudi vodilne osebnosti Slovenske skupnosti in so uživale vsestransko podporo te politične skupine in njenih glasil «Katoliškega glasa» in «Novega lista». Tudi to dejstvo ne bi bilo toliko negativno, če bi se bila akcija «odbora» vzporejala z akcijo «konzorcija», ki je imel karakteristiko apolitičnosti, kar je bilo popolnoma pravilno. A dogodilo se je, da so listi, ki so podpisali «odbor», in nekatere vodilne osebnosti tega «odbora» začeli akcijo proti konzorciju in zlasti še proti predsedniku vaškega odbora konzorcija v Dolini, županu Lovrihi. Tako da človek ni vedel v določeni trenutku, ali se je odbor ustanovil za pomoč razlaščenecem ali pa za razbitje konzorcija in torej za indirektno ali pa direktno rušenje pogodbenih sil konzorcija. Zgodilo se je celo, da je «Kat. glas», dejansko uradno glasilo «odbora», začel namigovali celo, kako naj bi bile nekatere vodilne osebnosti konzorcija, predvsem dolinski župan Lovriha «simpatične» pristaniški ustanovi in SIOT, t. j. družbi, ki gradi naftovod. Poleg tega pa je Slovenska skupnost iz očitno strankarskih interesov začela preko svojih predstavnikov v dolinskem občinskem svetu zavzemati takšna stališča, ki so po eni strani skušala prikazovati njene ljudi kot edine pravoverne branilce slovenske zemlje, po drugi strani pa kot edine poštenjake, ki se res zavzemajo za koristi prizadetih kmetov, češ da konzorcij in njegovi voditelji ne stojijo na tem stališču.

Na vse pozive na enotnost so vodilni ljudje «odbora» odgovarjali s pretenzijami po določenem političnem zastopstvu v konzorciju, kot da bi moral konzorcij biti izraz političnih strank ne pa izraz prizadetih kmetov brez razlike, ker je šlo za vseslovensko akcijo in za pravično odškodnino, kjer naj bi bile politične stranke le zunanja opora konzorcija ne pa njegov sestavni del.

Skoraj po enem letu hude in dvomljive gonje proti konzorciju pa se je zgodilo, da so predstavniki «odbora» sklenili 6. decembra 1965 neko pogodbo z družbo SIOT, s katero so zaključili svoj postopek v zvezi z razlastitvami v imenu 38 zastopanih kmetov. Točno besedilo pogodbe med odborom in družbo SIOT ni znano, ve se le, da je bila priznana povprečna cena 1070 lir za kv.m. A zaradi tega sta bili vloženi v senatu in poslanski zbor-

nici vprašani sen. Vidali in posl. Bernetičeve, s katerima se od pristojnega ministra zahteva pojasnilo o tej pogodbi, češ da se širijo govorice, da je skupina tržaških odvetnikov s to operacijo imela od tega korist in da je bil sporazum podpisan ne v korist vseh prizadetih kmetov, pač pa le ožjega števila lastnikov zemljišč. Takoj zatem pa je prišla izjava odv. Egona Floridana v «Primorskem dnevniku», s katero je bila javnost seznanjena, da omenjeni odvetnik ni prejel niti vinarja na podlagi omenjene pogodbe.

Očividno zaradi teh vprašanj v parlamentu in zaradi izjave dr. Floridana je odbor takoj sporočil, da je tožil SIOT zaradi «kršitve pogodbe od 6.XII.1965» in da je ponovno vložil prizive proti razlastitvam za drugi del.

V tem trenutku, torej, javnost ne ve več, pri čem je. Ljudje se sprašujejo, kakšno je bilo bistvo pogodbe med «odborom» in SIOT, ne ve zakaj je omenjeni «odbor» najprej umaknil priziv pred Državnim svetom in prizive na sodišču, zakaj jih je vnovič vložil in zakaj je tožil SIOT, češ da je prekršila pogodbo.

Kje so tu klici, pozivi in trkanje na vseslovenska prsa? Kje so interesi slovenskih kmetov? Ali pa «odbor» smatra za Slovence le 38 dolinskih kmetov? Kje so svečane izjave o boju do zadnjega? Ali bomo kdaj zvedeli za besedilo pogodbe od 6.XII.1965, ali bomo zvedeli za točen obračun v zvezi z vsem denarjem, ki je bil plačan od SIOT «odboru» in 38 kmetom? Bila je to politična ali pa zgolj poslovna kombinacija? «Odbor» se je ustanovil samo zato, da brani 38 kmetov ali pa vse prizadete kmete ne glede ali pripadajo somišljenikom odbora ali pa konzorciju? Komu je do sedaj koristil «odbor»?

Mislino, da nekdo bo moral odgovoriti na vsa ta vprašanja, ker je nemogoče, da nekdo nemoteno blati konzorcij, njegove ljudi in cepi sile prizadetih kmetov. Bilo bi prav, da bi se ta vprašanja razjasnila, ker drugače pada neka čudna luč ne samo na delovanje «odbora», pač pa predvsem na Slovensko skupnost, ki je dejansko ustanoviteljica «odbora» in je iz svojih razlogov trmasto vztrajala na pozicijah rušenja konzorcija in odklanjala možnosti za enotnost, ki so ji bile tolikokrat dane.

Levi center v tržaški občini nadaljuje staro politiko

Tržaški občinski svet nadaljuje razpravo o letošnjem občinskem proračunu. Na seji sveta, ki je bila v torek je govoril vodja skupine KPI tovariš Claudio Tonel.

V svojem govoru je vodja komunistične skupine tov. Tonel najprej ugotovil, da je to zadnja proračunska diskusija sedanjega občinskega sveta. V tej zvezi je ugotovil popoln propad, ki ga je doživela formula levega centra, ki je slonela na osnovi ostre diskriminacije do komunistov. Ambiciozni triletni program, s katerim se je sedanja večina predstavila, je le sanjav spomin in stvarnost je popolnoma drugačna.

Izolacija KPI, ki so jo demokristjani in zavezniki prerokovali, je ostala le prazna fraza, kajti hočeš nočeš je levi center moral sprejeti nekatera stališča, ki so jih komunisti že dolgo zagovarjali. Predvsem pa tista stališča, ki se tičejo tržaškega gospodarstva in njegove obrambe. V tem smislu

so komunisti predlagali najširšo enotno akcijo, ki je končno prodrla. Enotnost so rušile samo sile levega centra, ki jim je bilo nerodno dejstvo, da se Trst zoperstavlja gospodarskim načrtom vlade levega centra.

To še enkrat dokazuje, da mora večina, ki hoče resnično delati v korist tržaškega prebivalstva, izhajati iz bistvenih potreb našega mesta in njegovih značilnosti, kar pa danes programi monopolov zastavljajo.

Komunisti niso osamljeni, in vse to dokazuje, da je prišel čas, ko je treba pred dejstvi (padec vlade, komisar v tržaški pokrajini) misliti na resno politiko, ki bi osnovana na zahtevah po organski politiki pomorskega, ladjedelniškega in drugih sektorjev, na stvarnem reševanju vprašanj slovenske manjšine ipd., lahko uživala podporo komunistov. Toda prav zato ne moremo dopustiti, da vstopajo socialisti v kompromisno večino v deželni upravi, da zavračajo enoten nastop z vso levico.

V nadaljevanju svojega govora je tov. Tonel dejal:

«Slovenski odbornik je danes znamenje stramentalizacije slovenske manjšine s strani koalicije levega centra, ki ni hotela rešiti niti najmanjšega vprašanja, kakor so to dvojezični napisi po vaseh in na partizanski grobnici pri Sv. Ani, kakor je izdajanje občinskega biltena v slovenskem jeziku.

Zaradi tega se mi zoperstavljamo tej politiki in se zavzemamo za najširšo enotnost demokratičnih sil in slovenske manjšine. Le tako bodo losežena stvarna jamstva za nemoten razvoj slovenske narodne skupnosti.

Drug problem, ki smo ga mi podpirali, je tisti o grajevnih posvetovalnih organih, ki naj bi približali občinsko upravo občanom. To je naša skupina predlagala — tako je poudaril govornik — in še pred kratkim spomnila občinsko upravo na to. Toda stvarnih uspehov ni!»

Isto velja za municipalizacijo zasebnih avtobusnih prog. Vse to še enkrat dokazuje, kako so bile velike obljube le besedičenje. Uresničilo se je le pobiranje občinskih davkov, ki so se zvišali.

Gorica

Komunisti za rajonske svete

Svetovavska skupina KPI iz Gorice je pred dnevi povzela zanimivo pobudo: ustanoviti stalne posvetovalne odbore občanov posameznih vasi (frazioni) in mestnih predelov, ki jih je mogoče zaradi lastnih značilnosti oddeliti. Ta predlog zadeva v prvi vrsti vasi Standrež, Podgor, Pevmo in Ločnik, ki so bile pred fašizmom samostojne občine. Isto velja tudi za predele kot je Stražišče, kjer prebiva v pretežni meri delavstvo.

Kaj nas je do tega dovedlo, da smo izdelali ta predlog, ki ga je vseboval tudi volilni program naše stranke?

Predvsem ugotovitev, da so vse dosedanje občinske uprave zane-marjale predmestje v korist mestnega središča. Tako so skrbele za asfaltiranje, razsvetljavo, zelenje, občinske usluge mestnega središča, medtem ko so se podobne potrebe vasi in predmestja reševale z zamudo in še to po večkratnih protestih. Tako se naprimer dogaja, da so mestne ulice urejene in to vedno v rekordnih časih, medtem ko pa v predmestjih in vaseh beležimo dejstvo, da manjkajo odtočni kanali, zaradi česar se v deževnih dneh kleti polnijo z vodo, ki prodre večkrat tudi v stanovanja.

Ustanovitev teh Svetov bi dalo

možnost prebivalcem posameznih predelov, da neposredno sodelujejo pri preučevanju in izdelavi predlogov in s tem prisilijo občinsko upravo, da posveti več svojega dela tem krajem, upoštevajoč voljo prebivalcev.

To bi tudi približalo upravo skupne imovine meščanstvu in uresničilo zahtevo po decentrirani demokraciji v našem mestu. Naš predlog je del sodobnega pojmovanja demokracije, ki je našlo stvaren teren uresničitve predvsem tam, kjer upravljajo skupno imovino napredne delavske sile (Bologna). Poleg vsega pa bi pripomoglo, da s časom izginejo fragmentarne pobude, ki so danes na dnevnem redu, predvsem s strani KD.

V bližnji prihodnosti bo KPI orisala svoj predlog prebivalstvu z letaki in na zborovanjih, v pričakovanju ustrezne podpore tej koristni pobudi.

Nezadovoljstvo Jameljcev

Jameljci so nezadovoljni zaradi samovolnega ravnanja cestnega podjetja «Avtovie Venete», ki še ni izplačalo prizadetim posestnikom niti vinarja. Pred poldrugim letom, še preden so začeli graditi avtocesto Trst-Palmanova, je direktor ANAS skupno z direktorjem in tehnikom že omenjenega podjetja obljubil odborniku doberdobske občinske uprave in Jameljcem, da bodo polovico odškodnine plačali brž, ko bodo začeli graditi, drugo polovico pa najkasneje dve leti po dokončanem delu.

Obenem so zagotovili, da bodo vse poti, katere seka ta avtocesta, sproti uredili, tako, da ne bi to bilo v oviro onim, ki se poslužujejo teh poti. Vseh teh obljub pa do sedaj niso držali. Ni še popravljena cesta, ki je za prebivalce Sabličev (in tudi Jamelj) važna, saj se je vaščani poslužujejo za dobavo pitne vode iz Laškega jezera, ker nimajo še nape-ljanega vodovoda. Domačini iz Sabličev ne morejo več z vozili direktno k jezeru in morajo zato vodo prenašati v vrčih čez avtocesto.

To dejstvo priča, da se na besede ni mogoče zanesti. Ta trditev je danes toliko bolj važna za Jameljce, ki bodo prizadeti tudi z gradnjo naftovoda, ki bo sekal njihove gmajne. Tudi v zvezi s tem problemom, se že pojavljajo razni mešetariji, ki skušajo prepričati posameznike, da bi na slepo podpisali. Doberdobska občinska uprava je preteklo nedeljo sklicala sestanek zainteresiranih Jameljcev. Lastniki zemljišč so poudarili, da se je treba proti samovolji družbe boriti enotno, skupno z občinsko upravo. Zaradi tega so sklenili, da jih bo pri pogajanjih s to družbo zastopal tov. Jože Pahor, ki je tudi odbor-nik v doberdobski občinski upravi.

Važno je, da se Jameljci, preden podpišejo pogodbo, posvetujejo z izvoljenim predstavnikom ki jim bo dal potrebna navodila.

Nadaljevanje

Uvodnik

členom posebnega statuta dežele. Krilatica levega centra, da je rešil probleme slovenske manjšine z vstopom nekaterih Slovencev v občinske in pokrajinske odbore in z diskriminacijo cele vrste drugih Slovencev, se danes, več mesecev po tej izvedeni kombinaciji izkazuje kot pesek v oči, saj ni bil rešen še noben problem. Bojimo se, da so bili trije Slovenci v Trstu in Gorici že «integrirani» v morje ostalih, ker jih ne slišimo niti ne vidimo. Slišimo in vidimo pa, da so isti problemi vedno odprti in nerešeni.

Zato menimo, da bo levi center tudi v deželnem merilu le v naprej na propast obsojena kom-

binacija, ki se ne ozira na stvarno problematiko, na stvarne težnje delovnih ljudi, na stvarno stanje in stvarno razvrstitev sil. Je le kombinacija nekaterih voditeljev, ki jim je več do tega, da se za vsako ceno izvede tudi v deželnem merilu koalicijska, ki je v državnem kot v krajevnem merilu (glej primer tržaške pokrajine) že popolnoma propadla prav zato, ker ne nakazuje več nobene poti za napredovanje sedanje družbe. Tembolj to velja za slovensko manjšino, ki od levega centra do sedaj ni imela nobenih stvarnih koristi, dobila je le nekaj splošnih obljub, ki so se razblinile kot španski gradovi.

Vietnam

narod soglašja s politiko Združenih držav v Vietnamu, v samih ZDA pa narašča odpor zoper to politiko. Vedno več Amerikancev dvomi v pojasnila, s katerimi skuša vlada ZDA opravičiti svojo intervencijo. Vlada ZDA zatrjuje, da brani z vojno svobodo južnovietnamskega ljudstva pred majhno manjšino iz tujine vodenih partizanov, da je Vietkong podaljšana roka Severnega Vietnama in torej tudi Kitajske.

Dejansko pa je spopad v Južnem Vietnamu državljanska vojna, ki je bila do vmešavanja ZDA izključno boj med južnovietnamskimi revolucionarji in vlado v Saigonu. ZDA so zavestno zankale ženevski sporazum iz leta 1954, s katerim so bile določene svobodne volitve v razdobju dveh let; zadržale so vlado Diem in njegovih naslednikov na oblasti proti volji prebivalstva.

Po ameriških ocenah je več kot tri četrtine prebivalstva na strani upornikov. Celo danes, ko se je vojna raztegnila preko vse dežele, ocenjujejo podpore Vietkongu s strani Severnega Vietnama največ s 25 odstotki. Saigonska vlada ima oblast le še v mestih in to pod neposredno zaščito ameriških čet. Spopad se vedno bolj spreminja v vojno ZDA proti vietnamskem ljudstvu. Pri tem pa po izjavah ameriških vodilnih vojaških osebnosti ne gre le za uničenje Vietkonga, pač pa tudi za vzporedno preizkušnjo novega orožja in tehnike z namenom, zatirati narodno-osvobodilna gibanja v drugih delih sveta.

Viekong je narodno in socialno-osvobodilno gibanje Južnega Vietnama, ki ga predvsem podpirata kmečko prebivalstvo in mestna inteligenca. V narodno osvobodilni fronti so politično organizirane poleg komunistov tudi meščanske in narodnjaške skupine.

Ameriška intervencija stopnjuje nevarnost velike vojne v Aziji, kar lahko pripelje do tretje svetovne vojne.

Po zahodnih cenitvah je druga vietnamska vojna terjala že pol milijona človeških življenj. Samo v letih 1961-1964 je bilo ubitih 160 tisoč domačinov. Mučenje in ubijanje ujetnikov je že več let na dnevnem redu. Tisoče naselij je bilo uničenih, prebivalci pa pomorjeni ali pregnani v takojmenovane obrambne vasi, ki niso nič drugega kot koncentracijska taborišča. Napalm bombe, strupene kemikalije in uničevalno orožje novih vrst v naraščajoči meri zadevajo prebivalstvo. Sodobna strategija goreče zemlje grozi z popolnim uničenjem naroda.

Spričo teh dejstev odklanjamo moralno in finančna podporo vojni v Vietnamu, ki jo izvaja nemška zvezna vlada.

Pozdravljamo zahteve, da se preneha z zračnimi napadi in uredi spopad na podlagi ženevskih sporazumov.

Pozivamo vse demokrate v Zvezni republiki Nemčiji, naj podpro to izjavo in njene politične zahteve v javnosti.